יש דחוי בדמים [א]אמר עולא אמר רבי יוחנן [א]אכל חלב והפריש קרבן והמיר דת [א] וחזר בו [ב]הואיל ונדחה ידחה איתמר נמי אמר ר' ירמיה אמר רבי אבהו אמר רבי יוחנן [ג][ב]אכל חלב והפריש קרבן ונשתטה וחזר ונשתפה הואיל ונדחה ידחה וצריכי דאי אשמעינן קמייתא משום דהוא דחי נפשיה בידים אבל הכא דממילא אידחי כישן [ב] דמי ואי אשמעינן הכא משום דאין בידו לחזור אבל הכא דיש בידו לחזור אימא לא צריכא בעי רבי ירמיה אכל חלב והפריש קרבן והורו בית דין שחלב מותר וחזרו בהן מהו מי הוי דחוי או לא הוי דחוי אמר ליה ההוא סבא כי פתח רבי יוחנן בדחויין מהא פתח מאי טעמא [ג] התם גברא אידחי קרבן לא אידחי הכא קרבן נמי [ד] אידחי: אמר שמעון בן עזאי מקובלני מפי שבעים ושנים זקן כו': למה לי למתנא שבעים ושנים זקן דכולהו בחדא שיטתא [ה] הוו קיימי: לא הוסיף בן עזאי אלא העולה: אמר רב הונא מאי טעמא דבן עזאי [1]עולה הוא אשה ריח ניחוח לה' היא לשמה כשרה שלא לשמה פסולה אשם נמי כתיב ביה הוא [ד]ההוא לאחר הקטרת אימורים הוא דכתיב האי נמי לאחר הקטרת אימורים הוא דכתיב תרי הוא כתיבי גבי אשם [ה]נמי תרי הוא כתיבי אלא בן עזאי בקל וחומר מייתי לה ומה חטאת שאינה כליל שחטה שלא לשמה פסולה עולה שהיא כליל לא כל שכן מה לחטאת שכן מכפרת פסח יוכיח מה לפסח שכן זמנו קבוע חטאת תוכיח [ו]וחזר הדין לא ראי זה כראי זה ולא ראי זה כראי זה הצד השוה שבהן שהן קדשים ושחטן שלא לשמן פסול אף אני אביא עולה שהיא קדשים ושחטה שלא לשמה פסולה [ז]מה להצד השוה שבהן שיש בהן צד כרת בן עזאי

יש דחוי בדמים. יש תורת דחוי בקדושת דמים אע"פ שאינה קדושת הגוף כגון הכא שהקדיש [ו] חליה (א) לא קדשה אלא לדמיה שהרי אין לו חלק [אלא] בחליה ואין קדושה ראויה לפשוט בכולה על פיו ואפי' הכי שייך בה דחוי ותדחה עולמית ולא אמרי' לא אלימא קדושת דמים ליפסל משום דחוי. לישנא אחרינא **יש דחוי.** בשביל הדמים שלא פרע לקנות חליה של חבירו שלא היתה קנויה לו כשהקדישה שעדיין לא קנה חליה משל חבירו. ואינ"ו נרא"ה למור"י: **והמיר דת.** נדחה מקרבן דהכל [ז] שוחטין (חולין ה.) מעם הארץ פרט למומר: **ונשתטה.** נדחה דבעינן דעת במסכת ערכין בפ' האומר משקלי עלי (דף כא.): **נשתפה.** שקט משעמומו כגון [ח] על הר נשפה (ישעיה יג) דמתרגם על טורא שליא: **הורו ב"ד שחלב מותר.** נדחה לו דאילו עבר השתא לאו בר קרבן הוא דאמרינן בהוריות (דף ג:) יחיד שעשה בהוראת ב"ד פטור: **מהא פתח.** ודורש בו שידחה: **התם.** גבי מומר ושוטה גברא אידחי מקרבן קרבן לא אידחי תורת חטאת זאת לא נדחת מישראל מן הכשרין אבל הכא תורת קרבן זה נדחית מן הכל: **למה לי למיתני זקן.** ליתני זקנים: **בחדא** [ט]. בישיבה אחת היו יושבין וכולן היו כאיש אחד [י]: **לאחר הקטרת אימורין כתיב.** וליכא למידרשיה לעיכובא דעצמו [יא] שלא הוקטרו אימוריו כשר והאי הוא [ח] דרשינן למילתא אחריתי: **תרי הוא כתיבי.** ואם אין השני ענין לאחר הקטרה דהא כתיב חד תנהו ענין לעבודת דם ולפסול בשלא לשמן. חד הוא כתיב באיל עולה של מילואים בואתה תצוה [ט] וחד הוא כתיב בויקרא (א) גבי עולת בן צאן: **אשם נמי תרי (אשם) הוא כתיבי.** חד בצו את אהרן [י] אחר הקטרה וחד בויקרא [י] אשם הוא אשם [יב] לה' ואע"ג דליכא חד מינייהו דכתיב גבי עבודת דם תן האחד באשם אינו ענין לכך כדאמרת בעולה:

לד

מלקרב לעולם אפילו לאחר פסח דכל [יג] מותר הפסח הוי שלמים ונקיבה לשלמים מיחזא חזיא דקתני מתני' דמיה לשלמים אבל איהי גופה לא אלמא אלימא קדושת דמים לומר בה תורת דחוי ולא אשכחינן תנאי דפליגי בהא מילתא מיהו בהא מילתא [יד] טובא אתא לאשמועינן [טו] ורבינו חננאל מפרש **יש דיחוי בדמים** כלומר [טז] דדמים דחוים (והדיחוי בדמים) שלא יקריב מן הדמים קרבנו שהיה בדעתו להפריש כמו יש דחוי בדמים דמי שהיה טמא (פסחים דף נח.) דתנן התם גבי מפריש נקבה לפסחו ירעה עד שיסתאב וימכר ויביא בדמיו שלמים ור"ש [יז] נמי פי' כן התם יש דחוי בדמים אפילו הדמים דחויין שאין מביאין מהן פסח שהיה דעתו כן בשעת הפרשה מיהו אינו כן אלא מביא מן הדמים פסח כדתניא פ' בתרא דכריתות (דף כח.) המפריש נקבה לפסחו ירעה עד שיסתאב ותימכר ויביא בדמיה פסח ומתוך הך ברייתא רבינו שמואל מוחק בפרק מי שהיה טמא (פסחים דף נח.) שלמים וגרים יביא בדמיה פסח אמנם אין גירסא זו נכונה דאם כן היכי קאמר בגמרא ש"מ יש דחוי מעיקרו [ויש] דחוי בדמים [ובעלי] חיים נדחין הלא כי נמי בעלמא אין דחוי אין יכול להקדיש איהי גופה פסח שהרי נקבה היא ובפסח כתיב זכר תמים בן שנה א"כ על כרחך התם פ' מי שהיה טמא גרסי' שלמים ור"ת אומר דאין למחוק הספרים [ל] דבאלו קדשים אמרי' המפריש נקבה לפסחו תרעה ויביא בדמיה פסח נסתיירה אחר הפסח תרעה עד שתסתאב וימכר ויביא בדמיה שלמים ומתני' דמי שהיה טמא בכה"ג מיירי בנסתיירה אחר הפסח ופירוש של יש דחוי בדמים הוי יש דיחוי בדבר שאין בו רק קדושת דמים ולא קדושת הגוף ול"ע בההיא [מ] דכריתות א"ר אלעזר א"ר אושעיא מטמא מקדש עשיר כו' ומתיב רב עוקבא המפריש נקבה לפסחו תרעה [יח] ילדה זכר ירעה ויביא בדמיו פסח כו' ר"ש אומר הוא עצמו יקרב פסח ומשני כי אמרינן לרבנן ור"ש ס"ל דבע"ח אין נדחין דתניא מת אחד מהם מביא חבירו שלא בהגרלה דברי ר"ש והשתא מאי ס"ד מעיקרא דפריך מר"ש לסייעי' מרבנן וי"ל [יט] דת"ק נמי מודה דבע"ח אין נדחין והא דקאמר ירעה טעמא כרבי אלעזר דתמורה פ' אלו קדשים (דף יח:) דתנן המפריש נקבה לעולה וילדה זכר ירעה רבי אליעזר אומר אף הוא עצמו יקרב עולה ומפרש בגמרא דגבי מפריש נקבה לפסחו וילדה זכר לא הוה א"ר אליעזר הוא עצמו יקרב פסח דגמירי למקום שהמותר הולך שם הולד הולך ולפני הפסח לאימיה קדשה לדמי פסח שלא היה יכול להמתין עד שתלד הזכר ויקריבנו פסח ולכך ולד נמי לדמי פסח אע"ג דקסבר בע"ח אין נדחים ומיהו קשה אדפריך ליה מברייתא דכריתות לסייעיה מת"ק דרבי אליעזר דתמורה דאית ליה בעלי חיים נדחין דקאמרי במפריש נקבה לעולה וילדה זכר ירעה וממתניתין דפסחים ופלוגתא [כ] דתנאי ביומא (דף סד:) ועוד קשה היכי מייתי מההיא דמת אחד מהם דאית ליה לר"ש דאין נדחין דלמא שאני התם דלא דחייה בידים ועוד קשה היכי מייתי [כא] מההיא דרבי אליעזר דפשיטא ליה התם [כב] דבעלי חיים נידחים ולעיל מבעיא ליה התם בכריתות (דף כז.) ובתמורה פירשתי [כג] לפני רבינו לחידושא דרבי יוחנן הוי אע"ג דבידו לתקן וליקח חליה השני וכן רבי [כד] אלעזר אמר רבי אושעיא פ' בתרא דכריתות בידו להפקיר נכסיו והוי עני והוה ראוי הקן שהפריש ומיהו אין בידו כ"כ כמו נפגם המזבח בריש [כה] פ' קדשי קדשים (לקמן דף נט.) דחוי מעיקרו הוא וכשר [כו] [והכא] לכ"ע משמע דכשר דבידו לתקן כדאיתא פרק לולב הגזול (סוכה דף לג.) ולכך נמי נקט רבי יוחנן אכל חלב והפריש קרבן והמיר דתו וחזר שידחה דהוה ליה נראה ונדחה ולא נקט שהפריש קרבן לאחר שהמיר דתו דההוא כשר כיון דבידו לתקן בקל כמו נפגם המזבח וגם דחוי מעיקרו דכשר ובכריתות פ' בתרא דפריך לר' אושעיא מר' שמעון ולא מייתי ליה סייעתא מרבנן משום דעד כאן לא פליגי רבנן ואמרי שנדחה משום דאין בידו לתקן כלל בשעת הקדש שהיא נקבה לפסחו אבל היכא שבידו לתקן קצת כגון מטמא מקדש עשיר שהפריש קן דאי בעי מפקר נכסיה מודה דלא הוי דיחוי כל זה פי' רבינו הקדוש זצוק"ל וקשה לי על זה מאי פריך לעיל אי אפרשיה מלפרא דחוי מעיקרו הוא הלא בידו להשהותו עד חצות כמו הקדיש חובות בגלגל דכשירין [כז] בשילהי פרק אחרון [לקמן קיד.] וכן אותו [כח] ואת בנו: **וש"מ דחוי מעיקרו הוי דחוי.** תימה דגבי הדס אמרינן פ' לולב הגזול (סוכה דף לג:) היכא (דאשכחן) דאשחור מערב יו"ט דדחוי מעיקרא לא הוי דחוי וי"ל דשאני התם דבידו לתקנו תדע דגבי לולב [כט] שנקטם ראשו [מעי"ט] ועלתה בו תמרה [בי"ט] מיבעיא ליה אי יש דחוי אי לאו [ולא] פשטינן לה [ל] מהא משום דנקטם אין בידו לתקנו וא"ת מ"ט דר' יוחנן דאמר דחוי מעיקרו הוי דחוי לילף ממחוסר זמן דלא הוי דחוי כדאמר בפ' שני שעירי (יומא דף סד.) וי"ל דשאני מחוסר זמן דחוזר [ונראה] ממילא וא"ת אמאי איצטריך לרבי יוחנן מיעוטא דמום בם הני הוא דכי עבר מומם ירצו הא כל הדחויים אם עבר מומם [לא] לא ירצו הואיל ונידחו אידחו הא מום [לב] עובר לא ילפינן [דלדחי] דלא הוי דחוי דהתם ממילא הוי וי"ל דאיכא מום דאינו עובר אלא על ידי ° רפואה: **הכא קרבן אידחי.** וגרע מדאידחי גברא והא דמשמע איפכא בהוריות פ' בתרא (דף יא.) גבי נשיאות מהו שתפסיק לא דמי דהתם לא אידחי קרבן מן החלב שאכל דעדיין הוא חייב קרבן ור"ת פירש איפכא דגבי הורו ב"ד לא היה דחוי [לג] דגברא אידחי שאינו יודע אם פטור אם לאו קרבן לא אידחי דאי לא דהתירו ב"ד היה קרב ונמצא שלא היה דחוי אלא ע"י טעותו אבל הכא אפילו קרבן נמי אידחי דכיון שהוא שוטה או מומר פטור הוא לכולי עלמא: **בן עזאי בק"ו מייתי לה.** אף ע"ג דפסול שלא לשמן [לד] מולאו מידי פגול דבעינן [נ] שיהיו כל מתירים בכשרות לא דמיא להא דאמר בפ"ק [לה] דפסחים (דף יח) כל דין שתחילתו להחמיר וסופו להקל אינו דין תימה ובן עזאי אי דריש [ס] אותה לשמה כשרה שלא לשמה פסולה הא שאר קדשים כו' קל וחומר מאי אהני ליה ואי לא דריש א"כ אשם [לו] ליעכב מהיקישא דכחטאת וכאשם: **מה להצד השוה שבהן שכן יש בהן צד כרת.** תימה ולר"א דפסל חטאת ואשם ליפסול נמי עולה ותיתי מחטאת ואשם [ופסח] וי"ל דשייך קצת לד כרת באשם משום דאיכא אשם תלוי ומיהו לא שייך כמו בחטאת ופסח כדמוכח לעיל [דף י:]:

עין משפט נר מצוה

סא א ב מיי' פ"ג מהל' שגגות הלכה ח ולא כר"י:

תורה אור השלם

1. וְהַקֶּרֶב וְהַכְּרָעַיִם יִרְחַץ בַּמָּיִם וְהִקְרִיב הַכֹּהֵן אֶת הַכֹּל וְהִקְטִיר הַמִּזְבֵּחָה עֹלָה הוּא אִשֵּׁה רֵיחַ נִיחֹחַ לַיהוָה:
ויקרא א, יג

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה יש דחוי וכו' דלא קדשה וכו' אין לו חלק בחליה של חבירו ואין:

גליון הש"ס

[תוס' ד"ה וש"מ וכו' דאיכא מום דאינו עובר אלא ע"י רפואה. עי' בכורות דף לח ע"ב תוס' ד"ה וסימניך וכו']:

מוסף רש"י

יש דיחוי בדמים. אפילו דבר שלא קדש תחלה להקרבת גופו אלא לדמיו, כגון הקדיש חליה וחליה השני חולין, דחוי ליקרב לגופו בתחילת הקדישו אינו קרב עוד לעולם דהואיל ונדחה ידחה. ולא תימא אין דיחוי בקדשים אלא הקדים לגופו ונדחה מהקריב אבל קדושת דמים לא אלימא למימר ביה תורת דחוי, ואי אתיא לה שעת הכשר הקרבה כגון הכא דחזר ולקח חליה תקרב (פסחים צח.) **אכל חלב והפריש קרבן והמיר דת.** הואיל ונדחה הקרבן כשהמיר דתו דאין מקבלין קרבן מן המומרים כדתניא מעם הארץ פרט למומר בשחיטת חולין בפ"ק **אכל חלב והפריש קרבן ונשתטה.** שוטה נמי לאו בר כפרה הוא, דיקריב אותו לרצונו כתיב: **כישן דמי.** ככל אדם הישנים בלילה ואינם נדחים בכך לאחר שניעורו (סנהדרין מז.): **שיש בהן צד כרת.** חטאת באה על שגגת כרת ופסח חייבים עליו כרת טהור שלא היה בדרך רחוקה (לעיל י:):

שיטה מקובצת

כי הוה פתח. זה לשון תלמיד הר"פ, ונראה לר"ת כי הוה פתח ר' יוחנן כו' לפי שהיה תופסו לחידוש לפי שהוא דחוי גרוע יותר משאר דחויין, ולכך פריך מ"ט כלומר למה, ומשני הכא גבי אוכל חלב והורו ב"ד גברא אדחי כלומר נהי דגברא אדחי מיהו הקרבן עצמו לא אידחי שהרי טעו ב"ד, אבל גבי אוכל חלב כו' קרבן נמי אידחי והכל יודעים דקרבן שוטה ומומר לאו כלום הם דזבח רשעים תועבה ע"כ: **כי הוה פתח** [מהא פתח]. פרש"י בדיחוי גדול יותר מהני לעיל ולפיכך פתח ביה לפי שהיה לו פשוט יותר. ופריך מ"ט הוי דחוי טפי. ומשני התם גברא אידחי, פי' גבי אכל חלב והפריש קרבן ונשתמד, אבל הכא גבי הורו ב"ד שהחלב מותר תורת קרבן נמי אידחי. והסברא הפוכה דמעיקרא הוי מספקא ליה מאכל חלב והורו ב"ד יותר מהני דלעיל, והשתא פשיטא ליה דדחוי גדול הוא מהני דלעיל. ור"ת פי' דה"ק כי פתח ר"י כו' שהיה תופסו לחידוש [טפי] לפי שהוא דיחוי גרוע יותר משאר דיחויין לפיכך פתח ביה כדאמרינן בעלמא מילתא דאתיא מדרשא חביבא ליה. ולכך פריך מ"ט כלומר למה גרע משאר דיחויין דלעיל, ומשני כו', כמו שכתוב בתוס' תלמיד הר"פ לעיל (תוס' טוך): **בן עזאי כו'.** תימה למאי דס"ד השתא דק"ו גמור הוא, הא דפסל בן עזאי בעולה ממה נפשך אי דריש אותה אפי' עולה נמי אימעיט. ואי לא דריש אותה אפי' אשם נמי לירבי מהיקשא דחטאת ואשם. וי"ל לעולם דריש אותה ואפ"ה לא אימעיט עולה דלהכי אהני ק"ו. וא"ת אם כן באשם נמי יפסול דהא לא גרע היקשא מק"ו וכמו דק"ו מפיק ליה ממשמעותיה ה"נ ההיקש. וי"ל דמוקי ליה היקשא דלעיל דכחטאת וכאשם כדמוקי להו רבנן (דף יא.) מה חטאת טעונה סמיכה אף אשם טעון סמיכה. ומיהו קשה לר"א דאית ליה היקשא לאשם כדאמר לעיל (דף י:) לייתי עולה משלשתן מפסח וחטאת ואשם. דליכא למיפרך כדפריך לעיל מה להצד השוה שבהן שכן יש בהן לד כרת דלאשם לית ביה לד כרת כדמפורש לעיל (שם). ותירץ מורי כיון דלאשם תלוי בא להגין על ספק כרת לד כרת קרינן ביה אך פסח וחטאת [יותר חשיבא לד כרת]. הלכך לעיל פריך שפיר מה לפסח וחטאת שיש בהן לד כרת יותר מבאשם. דלאע"ג דפירכא כל דהו היא, אחדא מתרתי פרכינן. וכן הכא פרכינן פירכא שיש בו לד כרת יותר מבעולה דבעולה לא שייך כרת כלל: תוד"ה (מעמ' הקודש) ושמע מינה. וקשה לי על זה כו'. עי' לקמן (דף נט.) [תוד"ה עד]:

מסורת הש"ס

א) סנהדרין מז. הוריות יא. כריתות ז., **ב)** ירוש' גיטין פ"ז ה"א, הוריות פ"א ה"ב., **ג)** [נדרים לו. סנהדרין שם], **ד)** לעיל י:, **ה)** [עי' בתוספות ב"ב קיג. ד"ה תרוייהו נמי], **ו)** [קידושין ה: כא. וש"נ], **ז)** [לעיל י:], **ח)** [לעיל ה:], **ט)** שמות כט, יח, **י)** ויקרא ז, ה, **כ)** ה, יט, **ל)** תמורה יט., **מ)** דף כח., **נ)** לקמן כט:, **ס)** לעיל ז

שינויי נוסחאות

א] בכתה"י ודפה"י ונשתמד. ולפנינו ע"פ הצנזור: **ב]** אימא כישן כצ"ל (ש"מ). ובכתה"י דממילא אימא כישן: **ג]** נ"א הכי השתא, ותיבות מאי טעמא נמחק (כי"צ). ולפ"ז קושיא היא, וכסברת ר"ת דכהורו ב"ד הוי חידוש טפי, דקרבן לא אידחי. [ויתכן שהרמב"ם גרס כן ומיושב תמיהת הכ"מ והשפ"א אמאי לא הביא הא דהורו ב"ד רק הא דנשתמד ונשתטה]: **ד]** בתוס' ליתא תיבת נמי. ועי' פ"מ וח"נ שאכן תוס' ל"ג תיבה זו: **ה]** נ"א שעתא (*ש"מ, וכ"ה ברש"י כ"י), ורא"ה להלן אותיות ט י: **ו]** כשהקדיש חציה לא הקדישה כו' כצ"ל (ש"מ): **ז]** כדתניא בהכל כצ"ל (*ש"מ): **ח]** צ"ל כמו (*ש"מ): **ט]** בחדא שעתא כצ"ל (*ש"מ): **י]** בכתה"י וכולן הורו כאיש אחד. בכי"פ נוסף ל"א גרסינן בחד שיטתא הוו קיימי שיטה אחת אמרו כולם והסכימו לדעת אחת: **יא]** צ"ל דהוא עצמו (*ש"מ): **יב]** בד"י אשם אשם להו'. וכ"ה במקרא: **יג]** צ"ל אע"ג דכל (צ"ק): **יד]** תיבות בהא מילתא נמחק (צ"ק): **טו]** בש"מ נוסף עכ"ל, והיינו לשון רש"י בתשו': **טז]** כלומר הדיחוי בדמים שלא יקריב כצ"ל (שמכ"י): **יז]** צ"ל ורש"י (יעב"ץ). **בד"ו** ורבי' שמשו': **יח]** תיבת תרעה נמחק (ש"מ): **יט]** וי"ל דס"ד דת"ק כצ"ל (ש"מ): **כ]** צ"ל ומפלוגתא (ש"מ): **כא]** תיבות היכי מייתי נמחק (בה"ז). נ"א וע"ק היכי מיירי ההיא (שמכ"י): **כב]** תיבת התם נמחק (ש"מ): **כג]** פירשתי ורבינו פי' דחידושא כצ"ל (צ"ק): **כד]** צ"ל דרבי (ש"מ): **כה]** בד"י דפריך בריש: **כו]** וכשר לכ"ע ושמעינן דכשר כל היכא דבידו לתקן בפרק כו' כצ"ל (שמכ"י). נ"א וכשר לכ"ע משום דבידו לתקן וכההיא דפרק (רא"ט): **כז]** דכשירין בשילה כדאיתא [ב]פרק כצ"ל (ש"מ): **כח]** וכן המקדיש אותו לאחר שחיטת בנו כצ"ל (ש"מ): **כט]** דגבי נקטם כצ"ל ותיבת לולב נמחק (ש"מ): **ל]** לה וליפשוט ליה מהא אלא משום כו' כצ"ל (מ"כ, וכעי"ז בשמכ"י). [בד' וילנא נשתבשה הגהת הש"מ בזה]: **לא]** אם עבר מומם נמחק (ש"מ). ובצ"ק מחק גם תיבות לא ירצו: **לב]** ממום עובר לא ילפינן דלא הוי כו' כצ"ל (ש"מ וצ"ק) ועי' רש"ש: **לג]** נ"א לא הוה אלא דיחוי גברא (צ"ק). נ"א לא הוי דחוי דגברא (שמכ"י). וכן הגיה הרש"ש וכ' שהגהת הצ"ק היא לנ"ל. ועי' מ"ש לעיל אות ג: **לד]** לשמו (ש"מ): **לה]** צ"ל פ"ב דפסחים (דף כז ב) (הגרי"ב): **לו]** אשם נמי ליעכב כצ"ל (צ"ק):

ליקוטים

אמר ליה ההוא סבא. יש מפרשים דכל מקום שהוא מזכיר ההוא סבא הוא אליהו הנביא. ואי אפשר לומר כן בפ' במה מדליקין (שבת לד.) בעובדא דרבי שמעון בן יוחאי. (תוס' חולין ו.)

מכאן שייך לעמוד הבא

יכול לא תהא מחשבה פוסלת אלא בזריקה בלבד. פירוש מדכתיב ואם האכל יאכל ביום השלישי לא ירצה, וזריקה היא המרצה, והאי קרא דריש ליה במחשב ע"מ לאכול ממנו ביום הג', מנין לרבות שחיטה וקבול ת"ל ואם האכל יאכל בדברים המביאים לידי אכילה כו'. אלמא מחשבה פסלה בקבלה כזריקה. ומתרץ לה רבא התם הא דאמר הריני שוחט על מנת לקבל דמו למחר הא דאמר הריני מקבל ע"מ לשפוך שיריים למחר. יש מפרשים כי השוחט ע"מ לקבל דמו למחר לא פסלה, והטעם מפני שהוא דבר שאי אפשר, לפיכך אינו אלא כמצחק. אבל המקבל על מנת לשפוך שיריים למחר פסלה. ויש מפרשים כי השוחט ע"מ לקבל למחר פסלה, והיינו דקתני מנין לרבות שחיטה וקבול כו', אבל המקבל ע"מ לשפוך שירים למחר לא פסלה כדקתני יצאו שפיכת שירים והקטרת אימורין שאין מעכבין את הכפרה. וראיה לזה הפי' דקאמר ליה ההוא מרבנן לרבא ושפיכת השיריים והקטרת אימורין לא פסלא בהו מחשבה, והתניא יכול לא תהא מחשבה מועלת אלא באכילת בשר מנין לרבות שפיכת שיריים והקטרת אימורין כו', ואם כפי' הראשון הרי אמר רבא שהמקבל על מנת לשפוך שיריים למחר פסלא הואיל והמחשבה בשעת עבודה שהיא מעכבת את הכפרה וכ"ש דמחשב בזריקה ע"מ לשפוך שירים למחר דפסלה, וממילא הך דקתני באידך שאין פוסלין בשחשב בהן מזו לזו, וזו היא הראיה לפי' האחרון כי הואיל ואינן מעכבין כפרה לא פסלה בהו מחשבה, לא שנא שחשב בעבודה אחרת עליהם ולא שנא חשב בהן לעבודה אחרת, מיהו דוקא במחשב בקבלה עליהם, אבל חשב בזריקה עליהם פסלא. וזו המעלה יש בין זריקה לקבלה,